

บทที่ 1 เจ้าสาวกับคำสาป

สถานีวิทยุกำลังเปิดเพลงซึ่งออกใหม่และโด่งดังอย่าง Every Breath You Take ของ The Police ตอนที่เธอเดินผ่านรถของเขา

"เฮ้ นั่นเธอละ สาวแวมไพร์ที่ฉันเคยพูดถึง" โทนี่ที่นั่งบนเบาะข้างคนขับสะกิดแขนเพื่อน ดวงตาไม่น่าไว้วางใจมองตามผู้หญิงที่กำลังจะเป็นหัวข้อสนทนาหลังจากนี้

"ฉันจำไม่ได้" อีกฝ่ายพูดตามตรงแล้วผิวกายตามจังหวะเพลงโปรดโดยไม่สนใจ

"นายนี่เซยจริงๆ ไม่ว่าจะใครก็รู้เรื่องเธอทั้งนั้น" โทนี่ฟันลมหายใจแรงๆ ทำให้จมูกที่บานอยู่แล้วบานมากกว่าเก่า ดูช่างน่าเกลียด

"ฉันก็แค่ไม่สนใจ" เขายักไหล่ "ทำไมล่ะ เธอเป็นแฟนของไมเคิล แจ็กสัน* หรือไง"

โทนี่ทำเสียงเบื่อเมื่อเพื่อนสนิทไม่สนใจ เขาแหงนหน้า ตะโกนคุยกับเพื่อนที่อยู่เบาะหลัง "โยฮัน นายสนใจไหม"

"ไม่เลย แต่ถ้าอยากเล่าเรื่องเธอก็เล่ามา" โยฮันแก้มองเพื่อน โทนี่เบะปาก

---

* ไมเคิล แจ็กสัน (Michael Jackson) นักร้องชื่อดัง ได้รับฉายาว่าราชาเพลงป๊อป

8 พันธุ์สกับปริศนาเจ้าสาวแวมไพร์

เรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนทั้งสอง

"ความจริงก็ไม่เชิงเรื่องของเธอ พูดว่าอาของเธอน่าจะถูกต้องมากกว่า" โทนี่เล่า เมินท่าทางไม่ยอกฟังของอีกฝ่าย "เมื่อสามวันก่อนอาของเธอหายตัวไปในคืนแต่งงาน เล่ากันว่าเจ้าบ่าวกำลังรอทำพิธีหน้าบาทหลวง แต่เจ้าสาวไม่ปรากฏตัวสักที นานจนผิดสังเกต พอให้คนไปตามที่ห้องก็พบว่าเจ้าสาวของเขาหายไปแล้ว หลังตามหากันก็เพิ่งจะพบเจ้าสาวที่ว่าเมื่อเช้า"
"พบตัวก็ดีแล้วนี่"

โทนี่ยิ้ม เป็นรอยยิ้มแบบที่จะตามด้วยการปล่อย (สิ่งที่คิดเองเออเองว่าเป็น) ที่เด็ด "เขาไม่ได้พบเจ้าสาวแบบมีชีวิตนะสิ เจ้าสาวนะถูกเผาจนไหม้เกรียมเลย และถ้าแค่นั้นก็คงจะไม่ทำให้ลือกันทั่วโรงเรียนขนาดนี้"

โอเค ตอนนี่เขาเริ่มสนใจแล้ว

"ฟังนะ" โทนี่พูดเสียงเบาลง "จริงๆ แล้วเจ้าสาวตนก่อนหน้าในตระกูลนี้ก็หายไปคืนแต่งงานและถูกพบเป็นศพสภาพไหม้เกรียมเหมือนกันเลย รู้ไหมนั่นฟังดูเหมือนอะไร"

"ฟังดูเหมือนพวกล่าแวมไพร์" โยฮันเดา

โทนี่ส่ายหน้า "ฟังดูเหมือนคำสาป"

เขาเลิกคิ้ว

"ฉันก็ไม่รู้ว่าจุดเริ่มต้นมาจากใคร แต่ดูเหมือนในโรงเรียนจะลือกันว่าตระกูลของเธอเคยไปทำเรื่องไม่ดีจนโดนสาป และคำสาปนั้นก็ส่งผลถึงผู้หญิงทุกคนในตระกูล"

"ตกลงนะ" เขาหัวเราะ "แบบนี้ตระกูลนี้ก็สูญพันธุ์นะสิ เหมือนกับนกโดโด*"

ทั้งสามหัวเราะกับการเปรียบเทียบ

!!!

พวกเขาสะดุ้ง (โทนี่ร้องเสียงตกใจเหมือนไก่อังวงจะถูกฆ่าเป็นมื้อค่ำวันคริสต์มาส) เมื่อใครบางคนเอากำปั้นทุบหลังคารถ และใครที่ว่ายั่งยืน

* นกโดโด (Dodo) นกท้องถิ่นบนเกาะแห่งหนึ่งในมหาสมุทรอินเดีย ถูกประกาศว่าสูญพันธุ์แล้วเพราะฝีมือมนุษย์

เท้าแขนกับรถ โน้มตัวเข้ามาทางกระจกฝั่งคนขับที่เปิดทิ้งไว้ หรือพูดให้ชัดก็คือฝั่งที่เขานั่งอยู่

"ถ้าพวกนายยังไม่หยุดพูดถึงเรื่องของครอบครัวฉัน ฉันจะทำให้มั่นใจว่าพวกนายหายไปจากโลกนี้ ไม่มีโอกาสได้มีลูกหลานให้พอกับแม่แ่น" สวามไพร์นั่นเอง

โไว้ว เธอ হাসใจไม่ใช่น้อยเลย

"โทษที่" เขาบอก โทษก็รีบบอกขอโทษเช่นกัน "ฉันขอโทษได้ไหม"

"อะไรนะ" เธอเลิกคิ้ว เพิ่งเห็นชัดว่าเธอหน้าตาดีแค่ไหน มองจากมุมนี้เธอดูคล้ายบรู๊ค ชิลด์ส์*

"ถ้าเธอไม่ว่ากันและมีเวลาว่าง ฉันได้ยินว่ามีคาเฟ่เปิดใหม่ในเมืองชื่อ Bloody and Cupcake ที่นั่นมีเครื่องดื่มเฉพาะสำหรับแวมไพร์ด้วยนะ งานนี้ฉันเลี้ยงเอง"

เธอยิ้ม

โทษยกข้อศอกดันสีข้างของเขา กระซิบบอกว่า "นายไม่รู้หรือไม่ว่าร้านนั้นเป็นหนึ่งในธุรกิจของตระกูลเธอนะ"

เขาเปลอสงเสียงตกใจ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเขาเอ่ยคำชวนอะไรออกไป ทว่า...

"เฮลลิ" เธอตกลง "มันเป็นคำชวนที่ประหลาดที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้ยิน แต่...ได้ ฉันจะไป"

เขาไม่อยากเชื่อความโชคคิตของตนเองเลย

โทษที่นั่งข้างๆ ปนพึมพำ แต่เขาแกลิ่งเมิน

เธอลุกขึ้นตรงเบาะหลังรถข้างโยฮันตามคำชวน ก่อนที่จะแนะนำตัว

"ฉันลอเรล มาเรียน แต่คิดว่าพวกนายคงจะรู้อยู่แล้ว ยินคิตที่ได้รู้จัก"

โทษบอกชื่อก่อน ตามด้วยโยฮัน

เขาสตาร์ตรถก่อนจะหันไปบอกชื่อกับเธอ

"ฉันชื่อ..."

* บรู๊ค ชิลด์ส์ (Brooke Shields) ตาราและนางแบบหญิงชาวอเมริกัน

บทที่ 2

ฟิลิป อาราโน กับริค เบลอริอค

ริค เบลอริอคลืมตาเมื่อรถแท็กซี่เข้าสู่ถนน 61 ย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์ ในเมืองแมนฮัตตัน เขาเกือบหลับ แคเกือบ เมื่อคืนนี้เขาแทบจะไม่ได้นอน เพราะเรื่องบางอย่างวิ่งวนไปมาในสมอง มันเหมือนมีแมลงวันบินไปมาในกะโหลกของคุณแล้วเอาออกไม่ได้ และเรื่องที่ว่านี่ก็ยังเป็นสาเหตุให้เด็กหนุ่มต้องออกมาข้างนอก

เขาหลับตาแล้วลืมตาอีกครั้ง ตอนนี่รถจอดข้างฟุตบาทใกล้กับจุดหมายที่เขาจะต้องลง หลังจัดการค่าโดยสารเรียบร้อยเขาก็ก้าวลงจากรถ เดินมาหยุดที่ประตูหน้าบ้านหลังหนึ่ง ระหว่างรอให้เจ้าของบ้านเปิดประตู ดวงตาสีน้ำเงินเข้มนึกไล่มองรอบๆ อย่างไร้จุดหมาย

กระถางต้นไฮเดรนเยียที่เขานำมาวางโตนแสงแดดมากเกินไป ต้องเคลื่อนมันไปตรงที่ร่มกว่านี้ กระถางข้างกันคือไม้ในตระกูลเดียวกัน ไม่แปลกที่ดอกจะมีลักษณะใกล้เคียง ต่างกันแคสี มันคือต้นศัตรูหมาป่า ต้นนี้ก็ต้องเก็บเข้าที่ร่ม เจ้าของบ้านนำมันมาปลูกตั้งแต่เจอเหตุการณ์ร้ายๆ ที่ถนนอีสต์เลน

ความสนใจกลับมาที่ประตูเมื่อมันถูกเปิด

ริคก้มมอง ตรงนั้นมีสิ่งมีชีวิตแปดขา บนหลังมีเปลือกแข็งซึ่งรอบด้าน

เป็นหนามแหลมดูเหมือนกระดอง ร่าเงลุม ขนาดพอๆ กับสุนัขชิวาวา นี่คือฟิลลิป อาราโน และเขาเป็นฟินด์แมงมุม

ฟินด์ก็คือสิ่งมีชีวิตที่ไม่ใช่มนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่เห็ดราหรือโปรโตซัว เป็นสิ่งมีชีวิตที่แยกออกมาอีกอาณาจักรทางชีววิทยา ในโลกแห่งนี้พวกฟินด์ใช้ชีวิตในสังคมร่วมกับมนุษย์อย่างไม่มีการปิดบังเหมือนในภาพยนตร์ที่มีเต็มบ้านของฟิลลิป

ริคเองก็เป็นฟินด์

"เข้ามาแล้วล็อกประตูด้วย" ฟิลลิปบอกแล้วรีบวิ่งกลับเข้าไปในบ้าน ทำท่ายังกับแม่บ้านที่เปิดเตาแก๊สทิ้งไว้

เด็กหนุ่มยักษ์ใหญ่ เมื่อเข้ามาแล้วก็ไม่ลืมทำตามที่เขาบอก

ไซ ที่นี่คือบ้านของฟิลลิป อาราโน ฟินด์แมงมุมเป็นนักเขียนนิยายที่ดังเรื่องเดียว (ในเวลา) นี้ รายได้จากการขายนิยายรวมกับค่าลิขสิทธิ์ที่จะได้ทำเป็นภาพยนตร์ บวกกับเงินที่พ่อกับแม่ของฟินด์แมงมุมซึ่งเป็นเจ้าของเสื้อผ้าแบรนด์เนมซื้อส่งมาให้ ก็เลยทำให้เขามีบ้านสวยงามเช่นนี้ในเมืองที่ติดอันดับค่าครองชีพสูงระดับต้นๆ

ริคเดินมาที่ห้องนั่งเล่น บนพื้นปูพรมสีน้ำตาลมีของกระจุกกระจิกโดยมีฟิลลิปอยู่ตรงกลาง กระเป๋าเดินทางทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีแดงขนาดไม่ใหญ่สำหรับมนุษย์วัยผู้ใหญ่ แต่ใหญ่พอสมควรสำหรับฟินด์แมงมุมวัยผู้ใหญ่เปิดอ้า ด้านในมีเสื้อผ้า ผ้าเช็ดตัว กระเป๋าใส่แปรงสีฟันและยาสีฟัน (ฟิลลิปต้องแปรงฟัน?) หนังสืออ่านเล่น แล้วก็สิ่งของอีกสองสามอย่าง เบโตร์สุนัขพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ดสีตัวเหลืองของฟินด์แมงมุมหนึ่งแลบลิ้นอยู่ใกล้ๆ ไม่รู้ว่าให้กำลังใจหรือแค่อยากรู้อยากเห็น

"นายว่าอันไหนดีกว่า เรื่อง Gone Girl หรือ The Rosie Project"
แวบแรกริคนึกว่าอีกฝ่ายถามเขา

แต่ฟิลลิปยกหนังสือนิยายให้เบโตร์ดู

"เอาจริงสิ" ริคขมวดคิ้ว "นายให้หมาเลือกหนังสือที่จะอ่านฆ่าเวลาบนเครื่องบินเนี่ยนะ"

12 พินดีสกับปริศนาเจ้าสาวแวมไพร์

ฟิลลิปหันกลับมา "ก็ฉันเลือกไม่ได้นี่ หรือนายจะเลือกให้ฉัน"

ริคยกมือสองข้างเป็นเชิงขอผ่าน เขาไม่ใช่พวกชอบอ่านนิยาย มองเจ้าเบโตรเอาซาหน้าตะปกหนังสือ มันเลือกเรื่อง Gone Girl

"โอเค" ได้ยินฟิลลิปบอกชอบใจสัตว์เลี้ยงแสนรักก่อนจะยัดหนังสือใส่กระเป๋าสะพายหนังสือห้าตำลั่มซึ่งจะนำขึ้นเครื่อง เจ้าตัวเก็บของเสร็จก็หนึ่งไปหลายนาที่ หนึ่งจนนึกว่าโดนคาถาแข็งทื่อเป็นหิน

"ฉันว่า...ฉันน่าจะอ่านได้ทั้งสองเรื่อง เพราะฉันมีตาตั้งแปดดวง" พูดยบก็เอือมไปหยิบหนังสือที่ไม่ถูกเลือกใส่กระเป๋าอีกเล่ม

ริคลลอกตา

เขานั่งบนโซฟาหน้าจอโทรทัศน์ เผลอยกขาขึ้นนั่งในท่าขัดสมาธิ หงายมือสองข้างบนเข่า มันเป็นท่าโยคะบริหารช่องเหงือกบริเวณลำคอของพินดีเงือก

ริคยกมือขึ้นแตะที่คอซึ่งมีผ้าพันแผล ปกติเขาจะใส่เสื้อคอเต่าปิดมັນไว้ แต่เนื่องจากเมื่อไม่นานนี้เขาได้รับบาดเจ็บที่บริเวณเหงือกตรงคอเลยทำให้ต้องทำแผล ข้อดีก็คือได้ปิดบังช่องเหงือกด้วย

เขานึกถึงความจริงที่เกิดขึ้นมาเป็นพินดีคิเมอร์่าซึ่งก็คือพินดีที่เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นพินดีคนละประเภทนั่นเอง แม่ของเขาเป็นพินดีแม่มด ส่วนพ่อเป็นพินดีเงือก แต่แน่นอนว่าริคไม่อยากจะพินดีคิเมอร์่า

ริคอยากเป็นแค่พ่อมด

"ฉันเกือบลืมนถาม นายเป็นไงบ้าง" ฟิลลิปถามพลางชูเสื้อสีแดงกับสีฟ้าที่พิมพ์ตัวอักษรว่า New Yorker

"นายหมายความว่าไง"

"นายบอกว่ามีนัด แล้วตอนนี้กลับมาแล้ว ฉันเลยถามว่าเป็นยังงัยบ้าง"

ฟิลลิปขยายความ

"อ้อ" ริคเพิ่งเข้าใจ เขาไม่ได้เล่าให้พินดีอีกตนฟังว่าเกิดอะไรขึ้น "ฉันไม่ได้ไปตามนัด"

ฟิลลิปเงยหน้าจากกongsing ของ "แต่นายออกไปข้างนอก"

"ใช่" ริคตัดบท "ฉันไปถึงร้านแล้ว แต่ไม่ได้เข้าไป"

ถ้าฟิลลิปมีคิว เขาคงจะเลิกมันสูงที่สุดเท่าที่ทำได้เพื่อบอกถึงความมุ่งมั่น
"นายหมายความว่ายังไง"

ฟินด์คิเมร่าไม่ตอบ

"บอกฉันมาหน่อย ทำไมนายไปถึงร้านแล้วแต่ไม่ยอมเข้าไป มันเกิด
อะไรขึ้น" ฟินด์อีกตนไม่หยุดถามง่ายๆ

"ฉันตั้งใจให้เป็นแบบนี้" เด็กหนุ่มว่า ดวงตาจ้องด้านอื่น

ฟิลลิปปล่อยให้ริคคิดครุ่นหนึ่งจึงถามอีกว่าเกิดอะไรขึ้น

ริคไม่รู้ว่าจะตนเองคิดอะไร เขาก็เล่าทุกอย่างให้ฟิลลิปฟัง ก่อนหน้าที่เขา
ได้รับไฟล์อีเมลของพ่อ เนื้อหาส่วนสุดท้ายอีกฝ่ายบอกว่าอยากเจอเขาและบอก
สถานที่นัดเป็นร้านกาแฟแห่งหนึ่ง ร้านที่ริคเพิ่งจะไปมา เขาแค่มองคู่มือ
ผ่านทางกระจกแล้วออกมาเลย

"ทำไมล่ะ" ฟิลลิปถามต่อ "ทำไมนายไม่อยากเจอพ่อ"

"ทำไมฉันต้องอยากเจอฟินด์ที่ทิ้งฉันกับแม่ไปด้วยล่ะ" ริคย้อน

ฟิลลิปนิ่งอึ้ง ปกติริคจะพูดถึงแต่แม่ ไม่เคยพูดถึงพ่อ จนตอนนี้เขา
ถึงเพิ่งเข้าใจเหตุผล แต่ยังมีเรื่องไม่เข้าใจอีกเรื่อง "ถ้านายไม่อยากเจอพ่อ
แล้วทำไมถึงไปที่ร้านกาแฟแต่แรก"

ถึงคราวที่เด็กหนุ่มนิ่ง

ฟิลลิปรอคำตอบ

เสียงโทรศัพท์พลันดังขึ้น ฟินด์คิเมร่านึกขอบคุณผู้ที่โทรเข้ามาชัดได้
ถูกจังหวะ เขาหยิบโทรศัพท์ บนหน้าจอเป็นเบอร์ของการ์กาลิน เจ้าหน้าที่
CIA ซึ่งริคเคยทำงานให้

การ์กาลินโทรมาแจ้งเรื่องการตามจับนักโทษที่หนีออกจากคานาวาล
เมื่อครั้งภารกิจที่พวกเขาไปเพื่อล้างความลับเรื่องของจดหมายสำรอง ซึ่งก็คือ
รายชื่อของสมาชิกผู้ก่อการร้ายจากซอร์น คาร์ลิงตัน หรือที่รู้จักกันในฉายา
ฟินิกซ์ แต่เหตุการณ์ไม่คาดฝันทำให้ซอร์นถูกฆ่า หัวหน้า CIA บอกว่า
นักโทษส่วนใหญ่ถูกจับได้แล้ว เขารายรายชื่อผู้ที่ยังหลบหนีให้ฟัง ชื่อที่ริคคุ้น
คือพี่น้องซัลมาดอร์ซึ่งทางรัฐบาลจะประสานกับตำรวจเม็กซิกันให้ช่วย

14 ปินด์สกับปริศนาเจ้าสาวแวมไพร์

ตามจับ และนักโทษคนสำคัญ...นิโค จาง ผู้ที่ฆ่าซอร์น

"ดีใจที่ได้ยินว่านักโทษใกล้จะถูกจับหมดแล้ว" พิลลิปบอกหลังได้ฟังเรื่องจากริค "แล้วพวกคุณเจ้าหน้าที่ละ พวกเขาไม่ใช่ไรโซใหม่"

เจ้าหน้าที่แฮร์ริสที่บาดเจ็บหนักจากภารกิจต้องลงงานพักฟื้น แต่ได้ยินว่าตอนนี้เริ่มแข็งแรงมากขึ้น น่าจะกลับมาทำงานได้ภายในสัปดาห์หน้า ส่วนการรักษาก็จะโดนลงโทษโดยการพักงาน แต่อีกฝ่ายเป็นพินด์ที่เก่งมาก เชื่อว่าอีกไม่นานก็คงได้กลับไปทำงานเช่นกัน

อีกสาเหตุที่ทำให้ริคคิดว่าการรักษาก็ได้กลับมาเพราะเรื่องของทอม สเปลแมน หรือเอ็ม ฟินิกซ์ตนปัจจุบันที่หนีกบดานอย่างเงิบเงียบ ริครู้สึกปั่นป่วนในท้องเหมือนมีไส้เดือนยักษ์คลานไปมาเมื่อนึกถึงทอม สเปลแมน ความจริงชายผู้นี้เป็นตาแท้ๆ ของเขา แต่แน่นอนว่าพวกเขาไม่เคยแสดงความรักหรือรู้สึกผูกพันอะไรกันทั้งสิ้น

ให้เพิร์ทสไตน์ตายอีกครั้งเถอะ ทำไมญาติผู้เกี่ยวข้องแต่ละคนถึงได้เป็นที่รักของเขาแบบนั้นะ

"เฮ้!" พิลลิปเรียก "ฉันจำได้ว่าเรากำลังกันที่คำถามว่าทำไมนายถึงไปที่ร้านกาแฟ"

ริคขมวดคิ้ว ทำไมช่วงนี้อีกฝ่ายถึงได้นำราคาถามมากขึ้นนะ

"นายกำลังทำอะไรอยู่" แม้จำได้ว่าอีกฝ่ายกำลังเก็บของเตรียมตัวไปนิวยอร์กซินส์เพื่อร่วมงานประกาศรางวัลหนังสือนิยาย แต่เขาอยากเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

"ฉันกำลังจัดของที่เอาไปนิวยอร์กซินส์ด้วย" พิลลิปตอบอยู่ที่

"นายจะเอาเสื้อตัวนั้นไปด้วยไหม" ริคถามต่อ

"ตัวไหน ตัวนี้หรือ ไม่ใช่ ฉันว่าฉันใส่ไม่ได้ ฉันอ้วนขึ้น" พิลลิปพิมพ์ว่าช่วงนี้ทานเบเกิล* ใส่ช็อกโกแลตชิพราดน้ำผึ้งเยอะเกินไป

ริคถามอีกสามเรื่อง แล้วพิลลิปก็ลืมคำถามที่ค้างไว้

พินด์แมงมุมเริ่มจัดของต่อ

* เบเกิล (Bagel) ขนมปังรูปร่างแบน เป็นที่นิยมในแคนาดาและสหรัฐอเมริกา

"นายจะไปที่วันกันแน่" เด็กหนุ่มมองเสื้อยืดตัวที่ห้าที่ถูกพับใส่กระเป๋า
"เอ่อ ขอฉันนับก่อนนะ" พิลลิปยกขาที่ละข้างแทนการใช้นิ้วนับเลข
"...สาม สี่ โห้ ฉันจะไปสี่วัน"

"ขอให้สนุกละกัน"

"ช่วงที่ฉันไม่อยู่นายจะทำอะไร"

ริคตอบแบบไม่จริงจังจ้วงว่านอนดู Doctor Who* กับ Criminal Minds**
ย้อนหลัง ถ้าอารมณ์ดีอาจไปหาฝาแฝดเงือกรูปแบบฉลาม เอเชียและ
มัลโก เบล่ที่ถนนอีสต์เลน หรือไม่ก็ไปตีมน้ำชากับสก็ลด์ พอมดโคจรกระดุก
ที่โรงพยาบาล

"ทำไมนายไม่ไปนิวออร์ลีส์กับฉันล่ะ" นักเขียนลงถาม

ผู้ถูกชวนหันมาเลิกคิ้ว "ถ้าฉันไปจะให้ฉันทำอะไร"

"นายหนึ่งเป็นเพื่อนฉันในงานประกาศรางวัล และถ้าฉันชนะก็ดีใจกับ
ฉันหน่อย" พิลลิปเอียงคอเล็กน้อยตอนคิดคำตอบ "แต่ถ้าฉันไม่ได้รางวัล
นายแค่อยู่เฉยๆ ก็ได้"

ฟินด์แมงมุมพูดกึ่งเล่นกึ่งจริงจัง ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะนั่งพิจารณา

"ไม่ต้องคิดมาก ได้ยินว่ามีโปรแกรมพาเที่ยวด้วย มันอาจจะสนุกก็ได้
ช่วงนี้เจอแต่เรื่องร้าย ทำไมไม่ไปเปลี่ยนบรรยากาศผ่อนคลายดูบ้างล่ะ"

สุดท้ายริคไม่ได้ตกลง

แต่ไม่ปฏิเสธเช่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าไป

"นายจะเดินทางเมื่อไหร่" ริคถามอีกข้อ

"พรุ่งนี้" พิลลิปตอบแล้วเดินหายเข้าไปในห้องทำงาน "เครื่องออก
ป้ายสองโมงครึ่ง"

"ฮ่า นายหาตัวให้ฉันไม่ได้แน่"

"มันก็ไม่ได้"

* Doctor Who ภาพยนตร์ชุดยาวแนวแฟนตาซี-วิทยาศาสตร์ของอังกฤษ

** Criminal Minds ภาพยนตร์ชุดยาวแนวสืบสวนสอบสวนของสหรัฐอเมริกา

16 ฝันสลับกับปริศนาเจ้าสาวแวมไพร์

ริคเดินตามเสียงเข้าไปในห้อง เจอฟิลลิปยืนบนโต๊ะ เบื้องหน้าคือ แล็บท็อปที่กำลังเปิดเว็บไซต์สำหรับจองตั๋วเครื่องบิน

"ดูสิ" ฟินด์แมงมุมใช้เวลาตรวจสอบไม่นาน "นายโชคดี บังเอิญว่า ยังมีที่ว่างหลายที่"

ฟินด์คิดเมว่าเข้ามาดูใกล้ๆ จริงด้วย มีที่นั่งหกที่ยังไม่ถูกจอง

"นายไม่ได้นั่งใกล้ฉันนะเพราะว่าที่นั่งข้างฉันโดนจองไปแล้ว" ฟิลลิปยกขาหน้าชี้รูปเก้าอี้ของตนเอง "แต่อย่างน้อยก็มีที่ว่างให้เลือกได้ว่านายจะนั่งที่ติดหน้าต่างหรือติดทางเดิน"

"รู้อะไรไหม ครั้งหนึ่งเคยมีใครสักคนบอกฉัน" เด็กหนุ่มใช้มือขยับเมาส์ ลูกศรบนหน้าจอเคลื่อนไปวางบนสัญลักษณ์รูปเก้าอี้ติดหน้าต่างซึ่งอยู่ถัดจากที่นั่งของฟิลลิปไปทางด้านหลังสามแถว "ว่าบางครั้งความบังเอิญก็ไม่ใช่ความบังเอิญ แต่มันคือโชคชะตาต่างหาก"

คลิก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

บทที่ 3

นิวออร์ลีนส์

ฟิลลิปค้นพบว่าไม่ว่าเขาจะนั่งเครื่องบินกี่ครั้งก็ยังไม่ชิน ประสาทรับเสียงของเขาปวดหนึบเหมือนถูกค้อนทุบ (ถึงเขาจะไม่เคยโดนจริงๆ ก็เถอะ) ริกเดินล่องหน้าไปถึงจุดรับสัมภาระแล้ว ยังดีที่เด็กหนุ่มมีน้ำใจพอจะหยิบกระเป๋าเดินทางให้เขาด้วย

คนของฝ่ายจัดงานประกาศรางวัลมารอรับพวกเขาพร้อมป้ายสีขาว่าที่เขียนว่า 'คุณอาราโน'

"ผมเมอร์ต็อก มูน พวกคุณเรียกผมว่าเมอร์ต็อกก็ได้" ชายผมบลอนด์บอกหลังทักทายและยืนยันตัวตนกันเรียบร้อย "น่าเสียดายนะครับที่คุณดันบรู๊คม่าไม่ได้"

คุณดันบรู๊คก็คือบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ที่ดูแลผลงานของฟิลลิป

"น่าเสียดายจริงๆ เขาลาจำศีลนะ" ตามกฎหมายของรัฐ ฟินด์บางประเภทมีสิทธิ์ลาจำศีลได้ ดันบรู๊คเป็นฟินด์หมี เขาเป็นหนึ่งในผู้มีสิทธิ์และยินดีใช้มันเต็มที่

เมอร์ต็อกพยักหน้าเข้าใจ เขาเสนอความช่วยเหลือโดยการถือกระเป๋าเดินทางให้ฟิลลิปและริก ฟินด์แมงมุมกล่าวขอบคุณพร้อมส่งกระเป๋าใบเล็กให้